

ENTER

念火

เพลิง

ความมืด

นิพนธ์นิรันดร์

12

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ขึ้นชื่อว่าไปเสียวณุน ต่อให้รักตัวกลัวตายเพียงใดก็ต้องออกไปเผชิญอันตรายอันหนักหนาสาหัสมากขึ้นในทุกๆ เล่ม แต่ในทางเดียวกัน เมื่ออันตรายเหล่านั้นไม่อาจสังหารเขาได้ก็必将จะทำให้เขาคนนี้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ดังที่ผู้อ่านทุกท่านเคยได้สัมผัสกันมาก่อนแล้ว

ในเล่มนี้ไปเสียวณุนต้องผจญภัยครั้งใหม่ที่ยากลำบากกว่าเดิม อันตรายกว่าเดิม เพราะตกไปอยู่กลางแดนร้างเดียวดายไร้พวกพ้องในดินแดนอันไม่คุ้นเคย อีกทั้งกฎเกณฑ์ในการบำเพ็ญเพียรต่างๆ ยังแตกต่างจากในแผ่นดินทองเทียนโดยสิ้นเชิง

เช่นนี้แดนร้างจะทำลายเขาได้ก่อน หรือไปเสียวณุนจะแข็งแกร่งขึ้นจนสยบสรรพสิ่งราบคาบได้อีกครั้ง ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าต่อไปเพื่อหาคำตอบ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อเอ๋อเก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของจีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เชิงกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อเอ๋อเก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ข้ามักจะคิดอยู่เสมอว่าฟ้าดินแห่งนี้เกิดขึ้นมาได้ยังไง...
พวกเราดำรงอยู่เช่นไร...เหตุใดจึงมีวิญญาณ เหตุใดจึงมีไฟ
เหตุใดจึงมีการหลอมพลังจิต...

และข้าก็มักจะเป็นประจำว่าโลกนี้มีเซียนอยู่หรือไม่
การบำเพ็ญเพียรของพวกเรา ผู้ใดเป็นคนถ่ายทอดให้...
ข้ายังคิดอยู่เสมอว่าท้องฟ้ากว้างใหญ่ถึงเพียงนั้น
ทว่านอกท้องฟ้าเล่าะยังมีโลกอีกใบหนึ่งดำรงอยู่หรือไม่
หากมันมีอยู่จริง โลกใบนั้นจะหน้าตาเป็นเช่นไร..."

บทที่ 563

หายเข้ากลีบเมฆ

หงเจินหนี่วที่ปกดิงามล้ำ ผิวพรรณนุ่มนวลบอบบางราวกับ
เพียงดิดก็แหลกสลาย เรือนกายมีส่วนเว้าส่วนโค้งเข้ายวนใจผู้คน
ในเวลานี้กลับมีสภาพกระเซอะกระเซิงอย่างถึงขีดสุด นางสิ้นทิมไป
ทั้งร่าง นั้นไม่ได้เกิดจากอาการบาดเจ็บ แต่เกิดจากความคั่งแค้น
ก่อนหน้านี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็คาดไม่ถึงว่าไปเสียวฉุน...กลับสังหาร
ยากเย็นถึงเพียงนี้!

ยามนี้ทิวร่างของนางมีแต่จุดแดงเต็มไปหมด นั่นคือคำสาปแห่ง
ที่นางต้องแบกรับไว้ คือราคาที่นางต้องจ่ายเพื่อใช้สังหารไปเสียวฉุน
สำหรับหญิงสาวคนหนึ่งแล้ว ค่าตอบแทนนี้ถือว่ามากมหาศาลอย่างยิ่ง
แม้นางจะมั่นใจว่าตนสามารถลบล้างคำสาปแห่งนี้ได้อย่างซ้ำๆ ได้
ในภายหลัง ทว่าความคันคะเยอและเจ็บแสบทิวร่างตอนนี้ก็ทำให้นาง
คลุ้มคลั่งไปแล้ว

"ไปเสียวฉุน!" หงเจินหนี่วกรี๊ดร้องเสียงแหลม บัดนี้ความโกรธแค้น
ที่นางมีต่อไปเสียวฉุนได้ฝังลึกลงไปถึงกระดูกจนมิอาจอยู่ร่วมโลกกัน
ได้อีก ต่อให้บนร่างจะอาบไปด้วยแสงนำส่ง ร่างกายกำลังพรวดเลื่อนไป

ถึงกระนั้นเมื่อเห็นว่าไปเสียวณยังไม่ตาย ดวงตาของหงเงินหนึ่งวิก็ฉายความบ้ำคลั่ง ก่อนจะถลันเข้าหาเขา

นางต้องการสังหารไปเสียวณให้ได้...ก่อนการนำส่งจะสำเร็จ!

หากไปเสียวณไม่ตาย นางย่อมไม่วางใจ กล่าวได้ว่าก่อนหน้าที่จะเข้ามาในสุสานใต้ดินนี้ แม้นางจะรังเกียจไปเสียวณ แต่ความรังเกียจนั้นส่วนใหญ่ล้วนมาจากเรื่องความเสียหายและความอัปยศจากการหลอมลูกกลอนและระเบิดเตาหลอมไอศถของไปเสียวณ ที่สร้างให้ฝ่ายแดนร้าง

นอกจากนี้ยังมีศึกคราวก่อนที่จิตวิญญาณเที่ยงแท้เหนียวอดเจตียสูงปลดปล่อยกระแสวิญญาณมากมายมหาศาลออกมา ทำให้การศึกษาที่นางรับผิดชอบมาตลอดหลายปีประสบแต่อุปสรรค นั่นจึงเป็นเหตุให้นางเกิดจิตสังหารและชิงชิงไปเสียวณ

ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ในใจของนางคิดว่าด้วยพลังบำเพ็ญและฐานะของนาง ไปเสียวณก็เป็นเพียงมดตัวหนึ่งเท่านั้น ไม่ว่าจะช้าหรือเร็วก็ต้องถูกกำจัด แม้จะส่งผลกระทบต่องานการณในการรบอยู่บ้าง แต่กลับไม่เป็นภัยคุกคามใดๆ ต่อดัวนาง

แต่ตอนนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปโดยสิ้นเชิง!

ในสุสานใต้ดินแห่งนี้ หากเปลี่ยนมาเป็นคนอื่น ต่อให้อยู่ชั้นกำเนิดใหม่ก็แทบไม่มีความเป็นไปได้ที่จะรอดจากเงื้อมมือนางมาจนถึงตอนนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมชั้นสมบูรณแบบคนหนึ่งเลย

ทว่าไปเสียวณกลับทำได้!

ไม่เพียงแต่ทำได้ เขายังถึงขั้นทำให้หงเงินหนึ่งวิห่อเหี่ยว และยังนึกได้ว่าในมือไปเสียวณมีวิญญาณชาวสวรรค์อยู่ถึงสามดวงด้วยแล้ว จิตใจของหงเงินหนึ่งวิกียิ่งมีอาจสงบสุข

คนผู้นี้มีความลึบยิ่งใหญ่ ตอนนีเขากำลังจะเติบโตเต็มที่แล้ว หากให้เวลาเขาอีกหน่อย เกรงว่าต่อไปคนผู้นี้คงน่ากลัวเสียยิ่งกว่าชาวสวรรค์ และภายหลังจะกลายมาเป็นหายนะใหญ่!

อีกอย่างระหว่างข้ากับเขาก็คืออยู่ในสถานะที่ต้องตายกันไปข้างหนึ่งอยู่แล้ว มีหรือที่ข้าจะยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ! หงเจินหนี่ว์ขบฟันขาวสะอาด ขณะที่กำลังจะถูกนำส่งออกไป นางถึงขั้นถลันเข้าไปใกล้ไปเสียฉุนในชั่วขณะที่ร่างกำลังพรวนเลื่อน

นางยกมือขวาขึ้นหมายจะสังหารไปเสียฉุนเป็นครั้งสุดท้าย ให้เขาตายอยู่ที่นี้ ตายไปต่อหน้าต่อตานาง จิตใจของนางถึงจะสงบลงได้ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะความยากเย็นในการสังหารเขา รวมถึงโอกาสที่ไปเสียฉุนจะเติบโตไปยิ่งกว่านี้ได้ทำให้นางบังเกิดความเกรงขามขึ้นมา

เมื่อมองเห็นวิกฤต ไปเสียฉุนที่กำลังถูกนำส่งนั้นแม้ร่างกายจะเลื่อนหายไประวดเร็ว แต่จากความเร็วในขณะนี้เกรงว่ากว่าตัวเขาจะถูกนำส่ง กระบวนท่าสังหารของหงเจินหนี่ว์คงมาถึงและเป็นไปได้ถึงแปดเก้าส่วนว่าจิตวิญญาณของเขาจะดับสลาย ต่อให้นำส่งสำเร็จก็คงเหลือเพียงแค่ซากศพซากหนึ่งเท่านั้น!

ชั่วขณะนั้นเองดวงตาไร้ชีวิตชีวาทั้งคู่ของไปเสียฉุนก็พลันฉายแสงลุกโชน พลังชีวิตกลุ่มสุดท้ายที่อยู่ในร่างถูกบีบให้ระเบิดออกมาเมื่อต้องเผชิญกับวิกฤตถึงตายครั้งนี้

ร่างกายของเขาขยับไม่ได้ พลังบำเพ็ญแทบจะแห้งเหือด ร่างกายบาดเจ็บสาหัส แต่เขาไม่ยอมตาย เขาอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป เขายังมีเรื่องมากมายที่ยังไม่ได้ทำ เขายังไม่ได้เป็นอมตะ!

"ข้าจะเป็นอมตะ ข้าจะตายไม่ได้!" ในใจไปเสียฉุนคล้ายมีเสียงคำรามเดือดดาลดังกระหึ่มอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาทั้งคู่ของเขายู่ได้เปลือกตาที่ปิดลง ทว่าเนตรทงเทียนกลางหว่างคิ้วของเขากลับเบิกโพลง!

ไม่เพียงแต่ร่างจริงของเขาที่เป็นเช่นนี้ เนตรทงเทียนกลางหว่างคิ้ว
ของร่างจำลองทั้งสามที่อยู่ในกายเขาต่างก็เปิดขึ้น ก่อนที่เนตรทงเทียน
ทั้งสี่จะซ้อนทับเข้าด้วยกันและพลันหันไปจ้องมองหงเงินหนึ่ง...
ด้วยสายตาดุร้าย!

ตูมๆ!

พลังแห่งการควบคุมทั้งหมดระเบิดออกมาจากในเนตรทงเทียน
ของไป่เสี่ยวฉวน ต่อให้เนตรทงเทียนของเขาจะปวดแปลบรุนแรงราวกับ
กำลังจะแตกสลาย ทว่าเขากลับยังคงใช้สายตาโกรธแค้นจ้องนิ่งมายัง
หงเงินหนึ่งอย่างไม่วางตา!

ท่ามกลางเสียงอึกทึก ร่างของหงเงินหนึ่งที่พุ่งเข้ามาพลันหยุดกึก
กลางอากาศ การหยุดชะงักนี้เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาที่ขยับได้ดั้งเดิม
แต่จะอย่างไรก็ถือว่านางได้หยุดไปครู่หนึ่ง

เวลาครู่เดียวนี้...เลือดสดไหลซึมออกมาจากเนตรทงเทียนของ
ไป่เสี่ยวฉวน ร่างของเขาพรวดเลื่อน พลังนำส่งลำแดงฤทธิเต็มกำลัง และ
ภายใต้พลังนำส่งนั้นร่างของเขาก็พลัน...หายวับไป!

แทบจะทันทีที่เขาหายตัวไป วิสาจากมือขวาของหงเงินหนึ่งก็ลอด
ทะลุไปยังจุดที่ไป่เสี่ยวฉวนอยู่ก่อนหน้านี้อย่างสูญเปล่า...

"ไป่เสี่ยวฉวน!" หงเงินหนึ่งตัวสั่นเทิ้ม หัวิตร้องเสียงแหลมสูง
นัยน์ตานางที่เผยความเคียดแค้นจ้องจุดที่ไป่เสี่ยวฉวนหายตัวไปแข็ง
และร่างของนางก็ค่อยๆ พรวดเลื่อน ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอยเพราะ
พลังนำส่งนั้น

เมื่อคนทั้งสองทยอยกันถูกนำส่งออกไป ในวังใต้ดินแห่งนี้
แสงนำส่งก็ระเบิดอย่างไม่ขาดระยะ ร่างแต่ละร่างต่างหายวับไปตามๆ กัน
เส้นชวนจื่อ จ้าวหลง ช่งเชวีย...

ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญเพียรของฝ่ายกำแพงเมืองหรืออาจารย์

ฝึกวิญญาณของฝ่ายแดนร้างต่างก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อทุกคนทยอยกันหายตัวไปแล้ว เขาวงกตก็พังถล่มลงมาอย่างสมบูรณ์ และเมื่อมองจากโลกภายนอก บัดนี้พื้นดินที่ตั้งของเขาวงกตได้ยุบยวบอย่างรวดเร็ว พร้อมเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นที่ลอยออกมา

ชั่วขณะที่การนำส่งเริ่มขึ้น พื้นดินในรัศมีหลายหมื่นหลีกก็มีลำแสงสีขาวระเบิดพวยพุ่งขึ้นสู่ฟากฟ้าแทนที่ลำแสงสีดำเก่าสลายก่อนหน้านั้น กลายมาเป็นลำแสงหนึ่งเดียวที่พุ่งสูงสู่ท้องนภา ก่อนจะกลายเป็นระลอกคลื่นหลายวงกระเพื่อมไปสี่ทิศ

ไปหลินก็ตีอาจารย์ฝึกวิญญาณของฝ่ายแดนร้างก็ช่าง กองทัพใหญ่ของทั้งสองฝ่ายที่อยู่ห่างออกไปไกลต่างมองเห็นภาพนี้อย่างชัดเจน แต่ละคนพากันใจสั่นรัวไม่หยุด มาจนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังคงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวังใต้ดินกันแน่

จนกระทั่งผ่านไปหนึ่งเดือนถึงได้ทยอยมีชาวแพ้ออกมาให้ทางกำแพงเมืองและแดนร้างรับรู้ พวกไปหลินถึงได้เข้าใจว่าการนำส่งที่เปิดขึ้นในวังใต้ดินได้ส่งทุกคนที่อยู่ในนั้นไปยังพื้นที่ต่างๆ ในแดนร้าง!

บางคนก็อยู่ใกล้ บางคนก็ถูกส่งไปไกลมาก และยังมีบางคนที่ถูกส่งไปยังส่วนลึกของแดนร้าง นั่นคือสถานที่ที่แม้แต่แผ่นหยกถ่ายทอดเสียงก็ยังมีอาจติดต่อก็ได้...

ในบรรดาผู้บำเพ็ญเพียรจำนวนไม่มากของกำแพงเมืองที่ทยอยกันกลับมา มีผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่ในสถานที่ประหลาดบางคนกลับมาถึงในสภาพปางตาย เรื่องราวเกี่ยวกับไปเสียวนจึงถูกเล่าลือต่อๆ กันไป ชื่อนี้ได้สร้างความฮือฮาภายในแดนร้างและเลื่องลือไปทั่วกำแพงเมืองอีกครั้ง...

อันดับหนึ่งในการประลอง!

เป็นคนแรกที่เหยียบเข้าไปในสุสานใต้ดิน!

อีกทั้งหลังจากที่หงเงินหนีวีเหยียบเข้าไปในสุสานใต้ดินก็ดูเหมือนว่าคนทั้งสองจะต่อสู้กันอย่างดุเดือด สุดท้ายเมื่อสุสานใต้ดินพังถล่มภายใต้การลงมือสังหารของหงเงินหนีวีกลับเหมือนว่าตอนนั้นไปเสียวณยังคงมีชีวิตอยู่!

จนกระทั่ง...ค่ายกลนำส่งเปิดใช้งาน แต่สุดท้ายแล้วไปเสียวณจะเป็นหรือตาย...กลับกลายเป็นเพียงปริศนาที่มีแต่หงเงินหนีวีเท่านั้นที่รู้

กระทั่งผ่านไปได้สองเดือน หงเงินหนีวีของฝ่ายแดนร้างได้เพิ่มค่าหัวไปเสียวณให้สูงถึงระดับน่าเหลือเชื่ออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนได้แก่วิญญานสัตว์สวรรค์ห้าธาตุและวิญญานชาวสวรรค์อีกหนึ่งดวง!

เมื่อเรื่องนี้แพร่ออกมาไม่ว่าจะเป็นฝ่ายแดนร้างหรือฝ่ายกำแพงเมืองต่างก็ตะลึงลันกันทั้งหมด ฟังรู้ว่าบนประกาศต้องสังหารนั้น แม้แต่เงินเฮ่อเทียนเองก็ยังไม่มีความสูงถึงเพียงนี้ พรึบตาเดียวชื่อของไปเสียวณจึงกลายเป็น...อันดับหนึ่งบนประกาศต้องสังหารของฝ่ายแดนร้าง!

และด้วยเหตุนี้เองทางฝ่ายกำแพงเมืองถึงได้รู้ว่าไปเสียวณน่าจะยังมีชีวิตอยู่!

"ไม่ตายก็ดีแล้ว ไม่ตายก็ดีแล้ว...เสียวณ ครั้งนี้ข้าทำผิดต่อเจ้า..." ในกำแพงเมือง ไปหลินนั่งอยู่ตรงนั้น ในมือเขาถือกาสุรา ถอนหายใจยาวเหยียด ทอดสายตามองไปไกลด้วยใบหน้าที่ยิ้มความปลงอนิจจังและระทมทุกข์ "แต่เจ้าไปอยู่ที่ใดกันแน่..."

บทที่ 564

คนคู่หนึ่งที่มีวาสนาต่อกัน...

แดนร้างนั้นกว้างใหญ่มาก น้อยคนนักที่จะระบุขนาดของมันได้อย่างแน่ชัด แต่ผู้บำเพ็ญเพียรแทบทุกคนที่เข้าใจโลกนี้ดีต่างก็สามารถบอกได้คร่าวๆ ว่าแดนร้างกว้างใหญ่เพียงใด

เพราะหากเปรียบโลกนี้เป็นวงกลมวงหนึ่ง ตรงกลางคือมหาสมุทร ทงเทียน รอบด้านมีแม่น้ำใหญ่สี่สายทอดยาวออกไป ไม่ว่าจะเป็นแม่น้ำสาขาก็ดี กระแสธารก็ขำ หรือแม้แต่ปลายน้ำมากมายต่างก็มองแล้วเหมือนกิ่งก้านสาขาของตนไม้ที่แตกแขนงออกจากแม่น้ำใหญ่ทั้งสี่สาย

จุดที่มีแม่น้ำทงเทียนก็คือโลกทงเทียน ส่วนจุดที่แม่น้ำทงเทียนทอดขยายไปไม่ถึงกลับกินบริเวณของวงกลมนี้ไปครึ่งหนึ่ง ที่นั่น... ก็คือแดนร้าง

นี่คือวิธีการพูดอย่างหนึ่ง ยังกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่านอกกำแพงเมืองล้วนเป็นแดนร้างทั้งหมด!

ในโลกทงเทียน พื้นที่ตรงกลางของแม่น้ำใหญ่ทั้งสี่สายล้วนมีกำแพงเมือง กำแพงเมืองนี้แบ่งเป็นสี่ช่วงเหมือนประตูใหญ่สี่บานที่ตัดขาดกับแดนร้าง ขณะเดียวกันก็ปิดผนึกโลกทงเทียนเอาไว้ด้วย

หากยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่สูงมากพอแล้วก็มองลงจะเห็นอย่างชัดเจนว่ากำแพงเมืองทั้งสี่ช่วงเชื่อมต่อกันเป็นวงกลมขนาดใหญ่ยักษ์หนึ่งวง

ราวกับมีวงกลมใหญ่เล็กทับซ้อนเข้าด้วยกันกลายมาเป็นวงกลมสองวงที่ใช้จุดศูนย์กลางร่วมกัน วงกลมด้านในคือโลกทงเทียน พื้นที่ด้านนอกก็คือแดนร้าง ดังนั้นหากว่ากันตามหลักการแล้วหากเดินตามพื้นที่ของแดนร้างเป็นวงกลมหนึ่งรอบ ขอเพียงสามารถผ่านด่านไปได้สำเร็จ เช่นนั้นก็ไม่ต้องล่องเรือผ่านมหาสมุทรทงเทียนเพื่อไปยังที่ตั้งของแม่น้ำสายออกตกเหวไต้ไต้ๆ อีก

และยามนี้ในส่วนลึกของแดนร้างแห่งนี้ พื้นที่ลึกกลับไม่เป็นที่รู้จัก มีผืนป่ากว้างไกลราวกับไร้สิ้นสุด ป่านี้มีต้นไม้ขึ้นรกครึ้ม มองออกไปจะเห็นแต่ต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วน กิ่งและใบของต้นไม้เกิดเป็นทิวแถวเชื่อมต่อกันราวกับมงกุฎ แสงแดดที่ส่องลอดลงมาตามกิ่งก้านใบที่อยู่ห่างจากกันสะท้อนภาพได้มั่งกวยต้นไม้ให้เห็นเป็นบึงโคลนที่ทับถมไปด้วยใบไม้เน่าเปื่อย

ตลอดแดนร้างมีผืนป่าเช่นนี้มากมายจนเกินคณานับ แม้ที่นี่จะไม่มีการบัญญัติของแม่น้ำทงเทียน ทว่ากลับไม่ส่งผลกระทบใดๆ ต่อการดำรงชีวิตของหมื่นสรรพสิ่งแม้แต่หน่อย ถึงขั้นเมื่อเป็นอิสระจากพันธนาการพวกนี้ไปยังทำให้รูปร่างของสรรพสิ่งในแดนร้าง ไม่ว่าจะเป็นพืชหินน้ำก็ดี ขนพื้นเมืองก็ต่าง ต่างก็หนาใหญ่บึกบึนมากเป็นพิเศษ

ไต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง รอบด้านมีกระดูกขาวโพลนกองอยู่เป็นจำนวนมาก และยังมีขนของสัตว์ปีกบางส่วนกระจายอยู่ รวมไปถึงเศษกระดูกที่ถูกบดเคี้ยวจนแหลกละเอียด...กลางกองกระดูกเหล่านี้มีคนผู้หนึ่งนั่งพิงต้นไม้ใหญ่ เส้นผมของคนผู้นี้ยุ่งเหยิงจนถึงขั้นผูกกันเป็นปม ปากของเขากำลังฉีกทั้งเนื้อสัตว์ปีกในมือไม่หยุด เสียงเคี้ยว

กรั้วมๆ ดังออกมาเป็นระยะ เสียงนี้ฟังดูน่าหวาดกลัวเมื่ออยู่ท่ามกลาง ความเงียบสงัดอย่างในเวลานี้ ดูเหมือนคนผู้นี้จะหวาดหวั่นอย่างถึงที่สุด จนแม้แต่เนื้อสตัก็ยังกินได้ลง

อีกทั้งดูจากกระดูกสันหลังโดยรอบ เห็นได้ชัดว่าปริมาณอาหารมือนี้ ของคนผู้นี้เยอะมากจนน่าขนลุก...

และได้ต้นไม้อีกต้นหนึ่งที่ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ยังมีศพอยู่ศพหนึ่ง! ศพนั้นนอนอยู่ตรงนั้นคล้ายตายมานานหลายเดือนแล้ว

โครงกระดูกนั้นเน่าเปื่อยผุพังจนไปมากจนมองสภาพหน้าตา ดังเดิมของศพไม่ออกอีกแล้ว ทว่าเมื่อดูจากอาการก็คล้ายว่าจะเป็น ผู้บำเพ็ญเพียรคนหนึ่ง ข้างกายเขายังมีถุงเก็บของใบหนึ่งวางอยู่ด้วย

ผู้ที่มิชีวิตอยู่และกำลังกัดแทะกินเนื้ออย่างบ้าคลั่งนั้นคือไปเสียวจน ส่วนคนที่ตายไปนั้น...ไปเสียวจนก็อยากรู้มากกว่าเขาเป็นใคร

เมื่อสองเดือนก่อน ในคืนที่ฝนตกฟ้าคะนอง ไปเสียวจนถูกนำส่งมา ที่นี้ด้วยสภาพบาดเจ็บสาหัส เมื่อกระเเสกกระแสนมาถึงได้ต้นไม้ใหญ่นี้ได้ ก็ใช้พลังวิญญาณเหือกสุดท้ายฝืนหยิบร่มหย่งเยี่ยงที่เสียหยาออกมาทาง ปากไว้ด้านข้าง หลังจากอาศัยอานาภาพของร่มคันนี้คุ้มกันตัวเองแล้ว เขาก็หมดเรี่ยวหมดแรง ได้แต่นอนแน่นิ่งไม่ขยับอยู่ตรงนั้น

และเวลานี้เองเขาก็เห็นว่าต้นไม้ใหญ่ที่ห่างออกไปไม่กี่ไมล์มี ชายหนุ่มคนหนึ่งนอนอยู่ ตอนนั้นชายหนุ่มคนนั้นยังไม่ตาย เขาเองก็มอง มายังไปเสียวจนด้วยอาการตาค้างเช่นเดียวกันราวกับทั้งคู่ก็เหลือเชื่อ ทั้งไม่กล้าคาดคิด คนทั้งสองไร้เรี่ยวแรงพูดคุยกัน ได้แต่มองตากันไปมา มองกันอยู่พักหนึ่ง อยู่ๆ ศีรษะของชายหนุ่มคนนั้นกลับเอียงพับลงแล้วก็ ตายไปทั้งอย่างนั้น

หลังจากเขาตาย ไปเสียวจนก็ตกใจ เริ่มเครียดขึ้นมาทันที แต่ น่าเสียดายที่เขาไม่อาจเคลื่อนย้ายร่างกายไปที่ใดได้รู้สึกอ่อนระหวั่นไป

ทั้งร่าง และคลื่นอารมณ์ที่กระเพื่อมรุนแรงก็ยิ่งเสริมให้ความเหนื่อยล้านี้
สาหัสขึ้นจนถึงขั้นหมดสติไป

ตื่นขึ้นมาอีกทีเวลาที่ผ่านมาไปเจ็ดแปดวันแล้ว น่าเสียดายที่ร่างกาย
ยังคงมีอาจขยับเขยื้อนได้ อาการบาดเจ็บของเขาคราวนี้นักหนา
ยิ่งนัก หากจะพูดว่าสาหัสสากรรจ์จนเกือบตายก็ยังไม่เกินไป อีกทั้ง
ปราณวิญญาณของที่นี่ก็แห้งเหือด หากไปเสียวิญญาณจะฟื้นตัวจำเป็น
ต้องใช้เวลามากกว่านี้ ทว่าเมื่อไม่มีพลังวิญญาณเช่นนี้ แคคิดจะเปิด
ตูกีบของก็ยังเป็นไปไม่ได้

มีซากศพของสัตว์ป่าไม่น้อยกระจายเกลื่อนกลาดอยู่รอบด้าน
ไปเสียจนจำได้ว่าก่อนตนจะสลบไปไม่มีซากเหล่านี้ เห็นได้ชัดว่า
หลายวันที่เขาหมดสติไป เมื่อสัตว์ป่าเหล่านี้เข้ามาใกล้ก็ได้ถูกอานุภาพ
ของร่มหย่งเยี่ยโจมตีจนตาย

ขณะเดียวกันศพของชายหนุ่มที่อยู่ใต้ต้นไม้ก็ดันก็ถูกรักษาไว้ได้
ด้วยเหตุนี้

โชคดีที่ข้าหมยร่มหย่งเยี่ยออกมา มิฉะนั้น...เกรงว่าตอนที่ข้า
ฟื้นขึ้นมาคงได้เห็นว่าร่างตัวเองกำลังถูกกัดกินแน่ๆ ไปเสียจนสีหน้า
บูดบึ้ง ถอนหายใจในใจ มองเหม่อขึ้นไปยังท้องฟ้า ในใจเต็มไปด้วย
ความโศกเศร้า

ข้าเป็นถึงนายกองหมื่นกลับต้องมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้...นางแม่
หงเหินหนีว่ สักวันหนึ่งข้าจะต้องทำให้เจ้าได้รู้ถึงความร้ายกาจของ
นายท่านไปให้ได้ แล้วก็เงินเฮ้อเทียนอีกคน ข้าไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า!

เฮ้อ คราวนี้เจ็บหนักมากจริงๆ... ไปเสียจนคิดแล้วก็อยากจะ
ร้องไห้ ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก คอของเขายับไม่ได้
ได้แต่กลอกตามองสะเปะสะปะไปรอบด้าน เมื่อมองเห็นสภาพแวดล้อม
แปลกตา ใจเขาก็สั่นสะท้านด้วยความกังวล

ผ่านไปครู่ใหญ่เขาถึงได้พอจะฟื้นทำใจยอมรับความจริงข้อนี้ได้
วิเคราะห์จากที่นี้ที่ไม่มีปราณวิญญาณของแม่น้ำทางเทียน เขาก็รู้แล้ว
ว่าตนถูกนำส่งมาอยู่ในแดนร้าง

เนิ่นนานไปเสียวนจนถึงได้ถอนหายใจยาวเหยียดอยู่ในใจ นอนเหม่อ
อยู่อย่างนี้ก็ช่างน่าเบื่อยิ่งนัก ดังนั้นเขาจึงเหล่ตาไปมองศพได้ต้นไม้อีกต้น

ตอนนั้นไปเสียวนยังมองสาเหตุการตายของคนผู้นี้ไม่ออก ทว่า
ยามนี้พอจะเริ่มคาดเดาที่มาก็ได้ไปออกบ้างแล้ว ศพของชายหนุ่มผู้นี้
ออกเป็นสีดำ เห็นได้ชัดว่าตายด้วยเคล็ดวิชาเกี่ยวกับพิษบางอย่าง
เมื่อพิษแล่นเข้าสู่หัวใจจึงทำให้หัวใจของชายหนุ่มผู้นี้ลู่ใหม่ ไม่เพียงแต่
ทำให้เส้นเลือดแห้งเหี่ยว พิษร้ายยังแพร่กระจายไปทั่วร่างด้วย

มองไปมองมา ไปเสียวนก็เริ่มอ่อนเพลียจนหมดสติไปอีกครั้ง
ลืมตาครั้งต่อมาก็ผ่านไปอีกเจ็ดแปดวัน คราวนี้เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจน
ว่าสามารถยับยั้งศรัทธาได้แล้ว ร่างกายก็ไม่ถึงกับขาดใจรู้สึกลึกอีก
ต่อไป แต่เริ่มปวดแปลบคล้ายมีเข็มจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังทิ่มแทงเข้ามา
ทั่วร่าง ความรู้สึกนี้ทำให้ไปเสียวนทรมานอย่างมาก ทว่าเขากลับรู้สึก
คลายใจ

ยังดีรู้สึกเจ็บแล้ว นี่หมายความว่ากำลังค่อยๆ ฟื้นตัวแล้ว ไปเสียวน
พึมพำอยู่ในใจ มองซากศพของพวกนกและสัตว์รอบกายที่เพิ่มมากขึ้น
อีกเล็กน้อย เขารู้สึกว่าตัวเองหิวจนตาลายไปหมด น่าเสียดายที่ขยับ
ได้เพียงศรัทธา ส่วนอื่นๆ ของร่างกายกลับไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่หน่อย

ดังนั้นจึงได้แต่กลืนน้ำลายนอนเหม่อต่อไป สักพักก็หันไปมอง
ศพนั้นอีก แล้วก็เริ่มพิจารณาอย่างอดไม่ได้

"เป็นผู้บำเพ็ญเพียร พลังบำเพ็ญน่าจะขั้นสร้างฐานช่วงต้น...
ไม่ได้ถูกส่งออกมาจากในวังใต้ดินเหมือนข้า แต่เป็นอาจารย์ฝึกวิญญาณ
ของที่นี่ ดูจากท่าทางเหมือนว่ากำลังหนีเอาชีวิตรอดกระมัง" ไปเสียวน

เองก็ไม่ได้สนใจนัก เขาคงคิดว่าตนน่าจะอยู่ที่นั่นมาเกินครึ่งเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นคนอื่นๆ คาดว่าคงไม่มีใครตามมาอีก และต่อให้มีคนมาจริงๆ เขาเองก็ทำอะไรไม่ได้...

สถานการณ์เป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ท่ามกลางเวลาที่ผ่านพ้นไปเสียวนจน กึ่งศึกษาและสังเกตศพนี้ถี่ถ้วนขึ้นจนเขาได้ข้อสรุปมากมายจากการ มองศพนั้นเริ่มเฝ้าเปื่อยต่อหน้าตัวเอง

"ไม่เหมือนพวกที่บำเพ็ญเพียรด้วยตัวเอง น่าจะเป็นคนในตระกูลใดตระกูลหนึ่ง..."

จำได้ว่าท่าทางของเขาก่อนตายดูทรมานอย่างหนัก ทั้งยัง มากด้วยความไม่ยินยอม น่าจะเป็นเพราะยังไม่ได้ทำความปรารถนา บางอย่างให้เป็นจริง...

อายุยังไม่มาก ยังหนุ่มอยู่เลย หน้าตาก็น่าจะหล่อเหลา แต่ก็ยัง น้อยกว่าข้า" ไปเสียวนพื้มพำเบาๆ อย่างต่อเนื่อง เขาไม่มีอะไรให้ทำ จริงๆ ได้แต่รอการฟื้นตัวอย่างช้าๆ ท่ามกลางความเจ็บปวดทรมานนี้ เขาจึงคอยสังเกตศพนั้นอย่างต่อเนื่อง

จนกระทั่งไม่มีอะไรให้ดูอีกแล้วไปเสียวนจึงสลบไปอีกครั้ง ในที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปแล้วสองเดือน ขณะที่ไปเสียวนลืมตาทั้งคู่ขึ้น อีกครั้ง เขาก็ค้นพบด้วยความตื่นตะลึงว่าร่างกายขยับได้แล้ว เรื่องแรก ที่เขาก็คือตะเกียกตะกายกระโจนเข้าใส่สัตว์ป่าตัวหนึ่งที่เพิ่งถูกอานุภาพ ของร่มหยั่งเยี่ยโจมตีจนตายไปไม่นาน

จากนั้นเขาอ้าปากกัดกระชากเนื้อของมัน

สองเดือนมานี้เขาหิวจนตาลายไปหมดแล้ว ยิ่งเมื่อร่างกายยังจำเป็นต้องฟื้นตัว เขาก็รู้สึกว่าร่างตัวเองกลวงเปล่าจนแทบไม่มีอะไรเหลือ อาหารมื้อนี้เขาแทบจะกินทุกอย่างที่พอกินได้รอบกายจนหมด แม้แต่ พวกนกที่มีขนาดเท่าฝ่ามือเขาก็ยังไม่เว้น ถอนขนออกได้ก็กัดกินทันที

ยิ่งกินร่างกายของเขาก็อวบอ้วน พละกำลังก็เริ่มเพิ่มมากขึ้น
ท้ายที่สุดเมื่อไปเสี้ยวฉุนกินทุกอย่างรอบด้านไปจนหมด เขาก็ลืบลำ
ท้องตัวเองด้วยความรู้สึกที่ว่าคราวนี้ตัวเองรอดตายแล้วจริงๆ

"ข้ากลับมาอีกครั้งแล้ว!" ไปเสี้ยวฉุนคำรามเสียงดังด้วยความดีใจ
ท่ามกลางความฮึกเหิมนั้นเขาก็โพล่หนีไปถึงภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่
เกิดขึ้นในสุสานใต้ดินด้วยความรู้สึกโชคดีที่รอดชีวิตมาได้ ไปเสี้ยวฉุน
คิดว่าคราวนี้ตนก้าวเท้าเข้าไปในประตูผีเกินครึ่งก้าวแล้วจริงๆ

"น้องชายคนนี้ สองเดือนมานี้ขอบคุณที่เจ้าอยู่เป็นเพื่อนกัน
พวกเราได้มาพบกันที่นี่ก็ถือว่าเจ้าและข้ามีวาสนาต่อกัน หากมีโอกาส
ข้าจะแก้แค้นแทนตัวเอง" ไปเสี้ยวฉุนพึมพำเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไป
หยิบถุงเก็บของที่อยู่บนศพนั้นขึ้นมา

เวลาเดียวกันนั้นนอกผืนป่าที่ไปเสี้ยวฉุนอยู่ในถ้ำบนภูเขาหัวโล้น
ลูกหนึ่งมีคนผู้หนึ่งกำลังนั่งทำสมาธิอยู่

เบื้องหน้าเขาคือศพเจ็ดแปดศพ ศพเหล่านี้มองดูแล้วน่าจะมี
พลังบำเพ็ญขั้นสร้างฐาน แต่ละร่างเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกราวกับว่า
ถูกสูบเลือดเนื้อไปก่อนตาย

ผ่านไปพักใหญ่คนผู้นี้ที่นั่งขัดสมาธิอยู่ก็ลืมตาขึ้นมา ทว่าในดวงตา
ของเขาไร้ซึ่งแสงคมกล้า กลับมากด้วยความมึนงงราวกับมีอาการ
บาดเจ็บติดตัว เขาไม่แม้แต่จะเหลือบมองศพที่นอนเกลื่อนเต็มพื้น
ทำเพียงยกมือขึ้นลูบคลำกลางหว่างคิ้วที่ว่างเปล่าของตนแล้วเข่นชี้ยว
เคี้ยวฟัน

"ไปเสี้ยวฉุน ต่อให้เจ้าจะตายไปแล้ว ทว่าความอัปยศที่เจ้า
มอบให้ข้าใจอู้อิง วันใดวันหนึ่งข้าจะแก้แค้นกลับคืนไปที่ญาติสนิท
มิตรสหายของเจ้าให้มากกว่าที่ข้าได้รับนับพันนับหมื่นเท่า!"

คนผู้นี้...ย่อมเป็นใจอู้อิง

บทที่ 565

อาจารย์หลอมวิญญาณ!

ในฝันป่า ไปเสี้ยวฉุนหยิบเอาถุงเก็บของขึ้นมาก่อนจะมอง
โครงกระดูกตรงหน้า เขารู้สึกว่าการที่ตนถูกนำส่งมาที่นี่ และอีกฝ่าย
อยู่เป็นเพื่อนตนมาสองเดือนก็ถือว่ามีความสนาต่อกัน ดังนั้นจึงถอนหายใจ
หนึ่งครั้ง

"น้องชายคนนี้ ข้าจะช่วยขุดหลุมฝังศพให้เจ้าแล้วกัน" ไปเสี้ยวฉุน
พูดไปก็รู้สึกได้ว่าร่างกายตัวเองกำลังฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว มีเพียงพลังวิญญาณ
ในร่างเท่านั้นที่ชดเชยได้เข้ามาจน ถึงตอนนี้ก็ยังไม่มากพอให้เขาเปิด
ถุงเก็บของได้

เขาสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้งแล้วใช้ร่มหยั่งเยี่ยขุดหลุมขนาดใหญ่
ขึ้นมาหนึ่งหลุม ก่อนจะวางโครงกระดูกของชายหนุ่มลงไป

"เจ้าไม่ต้องรีบร้อน ข้าคิดว่าผ่านไปอีกไม่กี่วัน พลังวิญญาณใน
ร่างข้าคงจะพอให้เปิดถุงเก็บของได้ครั้งหนึ่ง ถึงเวลานั้นก็จะได้เห็นแล้ว
ว่าในถุงเก็บของของเจ้ามีอะไรอยู่ ไม่แน่ว่าอาจหาชื่อของเจ้าเจอ ให้ข้า
ได้ทำป้ายหลุมศพให้เจ้า" ไปเสี้ยวฉุนตบลงบนเนินดิน จากนั้นจึงกลับไป
ได้ต้นไม้ใหญ่แล้วนั่งขัดสมาธิ พยายามปรับลมหายใจฝึกบำเพ็ญเพียร

น่าเสียดายที่แดนข้างแห่งนี้ไม่มีปราณวิญญาณแม้แต่เศษเสี้ยว เขาได้แต่อาศัยการฟื้นตัวของร่างกายตัวเอง ดูดซับพลังวิญญาณจาก เศษเสี้ยวของลูกกลอนวิเศษซึ่งสะสมอยู่ในเลือดเนื้อที่ว่างมานานปี อย่างช้าๆ

หลังจากเวลาผ่านไปได้หลายวัน วันนี้ท้องฟ้าอึมครึม แม้จะเป็น ยามสนธยาทว่ากลับมืดสลัว ทำให้ตลอดทั้งคืนป่าแห่งนี้มืดมิดแล้ว มีตะเหมิน ไปเสียวจนที่นั่งขัดสมาธิอยู่ลึ้มตาขึ้นช้าๆ ช่วงเวลาที่ดวงตาทั้งคู่ ของเขาเปิดขึ้นก็มีประกายแสงคมกริบเส้นหนึ่งวาบผ่าน

"พลังวิญญาณฟื้นคืนมาบางส่วนแล้ว!" ไปเสียวจนอึกheimอย่างมาก หัวใจเต้นรัวเร็ว การต้องมาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยโดยที่พลังวิญญาณ ในร่างแห่งนี้เหือดเช่นนี้ทำให้ไปเสียวจนขาดความรู้สึกปลอดภัยอย่าง รุนแรง เวลานี้ลมหายใจของเขาถี่กระชั้นน้อยๆ ก่อนจะตบถุงเก็บของ หนึ่งครั้ง ทันใดนั้นถุงเก็บของของเขาก็มีแสงเปล่งวาบแล้วขูดใบหนึ่ง ก็ลอยออกมา

นี่คือวิญญาณหลอมเหลว!

คว้าวิญญาณหลอมเหลวไว้ได้ไปเสียวจนก็กรอกมันลงปาก ดังอึกๆ ดึ่มหมดขูดในรวดเดียว เมื่อวิญญาณหลอมเหลวเข้าไปใน ร่างกายก็กลายเป็นกระแสธารสายเล็กที่ไหลไปทั่วเส้นลมปราณในร่าง อย่างรวดเร็ว กระแสธารนี้เย็นสบาย เมื่อแผ่ไปทั่วเส้นลมปราณก็ราวกับ ผืนดินแห้งแล้งถูกหล่อเลี้ยงด้วยหยาดฝนชุ่มฉ่ำ ความรู้สึกสบายตัว เช่นนั้นทำให้ไปเสียวจนซาไปทั้งร่าง

"ความรู้สึกเช่นนี้ล่ะ" ดวงตาของไปเสียวจนพรวดไปด้วยหยาดน้ำตา เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะรีบโคจรพลังบำเพ็ญโดยไม่คิดจะ เสียเวลาสักอึดใจเดียว หลังจากทำให้วิญญาณหลอมเหลวหลอมรวม ในร่างกายแล้ว พวกมันก็กลายเป็นพลังวิญญาณ

หลังจากผ่านไปหลายชั่วยาม ไปเสี้ยวฉุนก็หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาของเขาโชนแสงเรืองรอง แม้ว่าพลังวิญญาณในร่างจะฟื้นคืนกลับมาเพียงครึ่งเดียว ทว่าสำหรับไปเสี้ยวฉุนแล้วพลังบำเพ็ญครึ่งหนึ่งนี้มากพอจะ让他เปิดถุงเก็บของได้หลายครั้งแล้ว

หลังจากเปิดถุงเก็บของอีกครั้งเขาก็หยิบวิญญาณหลอมเหลวออกมาที่เดียวสิบกว่าขวด เมื่อดื่มทั้งหมดเข้าไปก็นั่งทำสมาธิอีกครั้ง พลังวิญญาณในร่างระเบิดออกแล้วแผ่กระจายไปรอบด้านไม่นานเวลาก็ผ่านไปอีกสามวัน

ยามเที่ยงของวันนี้ เมื่อดวงตาทั้งคู่ของไปเสี้ยวฉุนเปิดขึ้นอีกครั้ง น้ำตาของเขาก็ไหลรินลงมา

"ในที่สุด...ในที่สุดก็ฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์แล้ว! ไม่ง่ายเลยจริงๆ... ร่างกายก็ดี พลังบำเพ็ญก็ช่าง ทุกอย่างล้วนฟื้นคืนกลับมาหมดแล้ว! นางเผ่าหงเงินหนี่ว เจ้ารอนายท่านไปก่อนเถอะ!" ไปเสี้ยวฉุนลุกขึ้นยืนพร้อมหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เมื่อสัมผัสพลังวิญญาณในร่างกายตัวเองอยู่พักหนึ่งเขาก็ค้นพบด้วยความกระปรีกระเปราะว่าดูเหมือน...ตนจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าก่อนหน้านี้นี้เล็กน้อย

ราวกับว่าเมื่อผ่านศึกแห่งความเป็นความตายครั้งนั้นมาได้ ถึงแม้จะยังอยู่ในขั้นหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบ แต่ไม่ว่าจะเป็นพลังกายหรือพลังบำเพ็ญต่างก็เพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด

โดยเฉพาะพลังกาย ความรู้สึกว่าได้สัมผัสพันธนาการอยู่ตลอดเวลาทำให้ไปเสี้ยวฉุนรู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าตนอาจจะฝ่าทะลุพันธนาการแห่งชีวิตได้ทุกเมื่อ!

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ไปเสี้ยวฉุนถึงกับทอดถอนใจ ยิ่งเมื่อนึกถึงศึกระหว่างตนและหงเงินหนี่วเขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองได้ตายไปแล้วครั้งหนึ่งจริงๆ

ไปเสี้ยวจนสุดลมหายใจเข้าลึก แต่เมื่อมองไปรอบกายอีกครั้ง ความอึกเขมที่พวยพุ่งขึ้นมาก่อนหน้านี้กลับเบาบางลงไปไม่น้อยและ แทนที่มาจากความกลัดกลุ้ม

"ข้าจำเป็นต้องรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด ที่นี่คือแดนร้าง อันตรายเกินไป... ต้องรีบกลับไปยังกำแพงเมืองให้ได้" เมื่อไปเสี้ยวจนคิดว่าหากมีคน ล่วงรู้ฐานะของตน เกรงว่าบรรดาชนพื้นเมืองและอาจารย์ฝึกวิชญญาณ คงแห่กันมาแล้วเนื้อเถื่อหนังตนทั้งเป็นอย่างแน่นอน

เพียงคิดภาพตัวเองถูกคนเอามีดกรีดเถื่อร่างเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น ไปเสี้ยวจนก็ตัวสั่นเต็ม ขณะที่กำลังหันหน้าคว้มขวดก็หันไปมองเนินดิน ผังศพที่อยู่ด้านข้างครึ่งหนึ่ง ก่อนจะเปิดถุงเก็บของของคนผู้นั้นออกดู

ด้านในถุงเก็บของใบนี้มีของปนกันเยอะมาก สำหรับไปเสี้ยวจน แล้วไม่มีประโยชน์อะไรแม้แต่หน่อย ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงถุงเก็บของ ของผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐานช่วงต้นคนหนึ่งเท่านั้น

ที่ไปเสี้ยวจนให้ความสำคัญคือแผ่นกระดูกบางส่วนในถุง แผ่น กระดูกเหล่านี้มีประโยชน์เหมือนแผ่นหยก นั่นคือสามารถบันทึกข้อมูล ไว้ได้ หลังจากค้นดูรอบหนึ่ง ไปเสี้ยวจนก็เจอแผ่นกระดูกทั้งหมดสามแผ่น เขาถือไว้ในมือแล้วใช้พลังจิตผสมรวมเข้าไปด้านใน จากนั้นพลิกดู ที่ละแผ่นหวังจะพบข้อมูลที่เป็นประโยชน์

แผ่นกระดูกแผ่นแรกคือแผนที่ แผนที่นี้ไม่นับว่าเล็ก อธิบายพื้นที่ รอบด้านในบริเวณใกล้เคียงเอาไว้ แต่ไปเสี้ยวจนดูอยู่นานมากก็ยังมอง ไม่ออกว่าที่นี้คือที่ใดกันแน่ เขาไม่เจอสัญลักษณ์บอกพิภพใดให้นามา วิเคราะห์ว่าที่นี้อยู่ห่างจากกำแพงเมืองเท่าไร

"เช่นนี้ไม่ได้นะ..." ไปเสี้ยวจนรู้สึกร้อนใจเล็กน้อยจึงหันมามอง แผ่นกระดูกแผ่นที่สอง อ่านจบดวงตาเขาก็เปล่งประกายวาว ก่อนจะ หันกลับไปมองเนินดิน

"เจ้าชื่อไปเฮ้?" ไปเสียวุ่นพึมพำเบาๆ ในแผ่นกระดูกแผ่นนี้มีบันทึกเกี่ยวกับตัวตนของชายหนุ่มที่ตายไปอย่างละเอียดราวกับคนผู้นี้ทำไว้ก่อนตาย

คนผู้นี้นามว่าไปเฮ้ เป็นบุตรที่เกิดจากอนุภรรยาของอาจารย์หลอมวิญญานคนหนึ่งในพื้นที่ใกล้เคียงนี้ ดูเหมือนเขาจะไม่เป็นที่ยอมรับ แล้วยังไปมีเรื่องกับคนในตระกูลที่ไม่ควรมีเรื่องด้วย จึงทำให้ถูกคนในตระกูลไล่ฆ่าจนต้องมาตายอยู่ที่นี้

และตระกูลอาจารย์หลอมวิญญานที่เขาอยู่ก็เหมือนว่าจะไม่ใช่ตระกูลเล็กๆ แต่เป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงมาก

"ตระกูลอาจารย์หลอมวิญญาน..." ไปเสียวุ่นครุ่นคิด ก่อนจะมองไปยังแผ่นกระดูกแผ่นที่สาม สิ่งที่เห็นทำให้ประกายตาของไปเสียวุ่นวูบไหว ถึงแม้บันทึกในแผ่นกระดูกจะไม่ใช่ว่าข้อมูลที่เขาคงต้องการ ทว่ากลับเกี่ยวข้องกับอาจารย์หลอมวิญญาน อีกทั้งเนื้อหาในด้านในก็ล้วนเป็นข้อมูลที่ไปเสียวุ่นมีความเข้าใจไม่มากนักตอนอยู่ในกำแพงเมือง ถึงขั้นพูดได้ว่าในแผ่นกระดูกนี้ก็คือวิชาส่วนหนึ่งในการฝึกตนเป็นอาจารย์หลอมวิญญาน!

เพียงประโยคขึ้นต้นไม่กี่ประโยคก็ทำให้ใจของไปเสียวุ่นสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงจนถึงกับต้องสลดมหายใจเฮือกใหญ่

"หลอมวิญญาน...วิญญานไม่ใช่สิ่งสำคัญ คำว่าหลอมต่างหากถึงจะเป็นกุญแจสำคัญ!

อาจารย์หลอมวิญญานก็คือการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของหลอมพลังจิต หลอมโอสถ หลอมอาวุธ เพราะทุกสิ่งมีวิญญานเป็นรากฐานจึงเรียกขานว่า...อาจารย์หลอมวิญญาน!"

ก่อนหน้านี้ไปเสียวุ่นก็สงสัยใคร่รู้เรื่องการหลอมพลังจิตให้อาวุธหลายครั้งของแดนร้างอยู่แล้ว อีกทั้งในใจของเขาก็มีข้อสันนิษฐาน

อยู่บ้าง เมื่อได้อ่านข้อความในแผ่นกระดูกนี้ เขาก็ปล้นกระจางแจ่งในบัดดล เมื่ออ่านต่อไปจนจบ ไปเสียวจนก็วิ่งไปทันที

ในสายตาของเขา แดนร้างนั้นดูเหมือนจะไม่ได้ลึกลับอย่างแต่ก่อนอีกแล้ว รวากับทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเส้นเค้าโครงที่ถูกวาดขึ้นจนกลายมาเป็นภาพวาดที่เสร็จสมบูรณ์

ตลอดทั้งแดนร้าง ชนชั้นที่ต่ำที่สุดก็คือเผ่าต่างๆ ของชนพื้นเมือง ชนพื้นเมืองที่อยู่ในชนเผ่าเหล่านี้เป็นเหมือนกลุ่มคนที่ยังไม่มีอารยธรรม จึงถูกนำมาเป็นทาส โดยทั่วไปแล้วมักจะเป็นผู้พิทักษ์รับใช้เหล่าอาจารย์ฝึกวิญญาณหลายคน

ส่วนอาจารย์ฝึกวิญญาณก็คือผู้ที่อยู่เหนือชนพื้นเมือง พวกเขาไม่แตกต่างจากผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไปเท่าใดนัก เพียงแต่ฝ่ายหลังอาศัยพลังวิญญาณของแม่น้ำทางเทียนในการฝึกบำเพ็ญเพียร แต่พวกเขากลับฝึกบำเพ็ญเพียรโดยอาศัยดวงวิญญาณที่อาจารย์หลอมวิญญาณเป็นผู้หลอม

ถึงแม้จำนวนของอาจารย์ฝึกวิญญาณที่มีอยู่ในตลอดทั้งแผ่นดินแดนร้างจะไม่มากเท่าชนพื้นเมือง แต่ก็ไม่น้อยกว่าน้อย มีทั้งที่มาจากตระกูลของตัวเอง มาจากกลุ่มอำนาจใหญ่ๆ หลายแห่ง และมีอีกมากที่เป็นเหมือนผู้บำเพ็ญเพียรไร้สังกัด

ส่วนอาจารย์หลอมวิญญาณก็คือผู้สูงศักดิ์ของแผ่นดินแดนร้าง ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หลอมวิญญาณคนใดต่างก็มีตำแหน่งสูง พวกเขาไม่เพียงแต่สามารถหลอมดวงวิญญาณเพื่อมอบให้อาจารย์ฝึกวิญญาณใช้ฝึกตน ยังสามารถหลอมอาวุธวิเศษ ทั้งยังหลอมพลังจิตเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้อาวุธวิเศษได้ด้วย!

ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้อาจารย์หลอมวิญญาณรักษาสถานะของแกนกลางสำคัญในแผ่นดินแดนร้างไว้ได้

และอาจารย์หลอมวิญญาณก็มีการแบ่งระดับชั้นกันเอง วิธีการจัดระดับชั้นของพวกเขาคือไฟ อาจารย์หลอมวิญญาณของแดนร้างมองดูเหมือนคล้ายคลึงกับอาจารย์หลอมพลังจิตของแผ่นดินใหญ่ทงเทียน ทว่ากลับมีรากฐานไม่เหมือนกัน

อาจารย์หลอมพลังจิตของแผ่นดินใหญ่ทงเทียนจำเป็นต้องตามหาวัตถุวิเศษกับเชื้อเพลิงไฟหลากหลายในการหลอมพลังจิต ทว่าอาจารย์หลอมวิญญาณของแดนร้าง...พวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้วัตถุดิบใดๆ สำหรับพวกเขานั้นถึงแม้การหลอมพลังจิตจะมีความสลับซับซ้อนไม่ต่างกัน แต่ในด้านวัตถุดิบกลับอาศัยเพียงไฟเท่านั้น

ไฟนี่ไม่มีอยู่ในโลก จำเป็นต้องให้พวกเขาใช้วิญญาณที่แตกต่างกันมาหลอมด้วยวิธีการที่เหมาะสมเท่านั้นถึงจะมีขึ้นมาได้!

สามารถหลอมไฟหนึ่งสีออกมาได้ก็จะกลายมาเป็นอาจารย์หลอมวิญญาณขั้นหนึ่ง หากหลอมไฟสี่สีก็เลื่อนขั้นเป็นขั้นสอง หากสามารถหลอมได้เจ็ดสีก็จะถูกมองเป็นอาจารย์หลอมวิญญาณขั้นสามทันที

อาจารย์หลอมวิญญาณสามขั้นนี้มีมากที่สุดในบรรดาอาจารย์หลอมวิญญาณของแดนร้าง

ส่วนไฟสิบสี่ก็คือขั้นสามสูงสุด! อาจารย์หลอมวิญญาณที่บรรลุได้ถึงขั้นนี้มีไม่มากนัก เพราะหลังจากจุดสูงสุดของขั้นสามไปแล้ว อาจารย์หลอมวิญญาณจะเลื่อนขั้นสู่ขั้นของการแปรสภาพอย่างหนึ่ง ขั้นนี้จะแบ่งออกเป็นขั้นสี่เหลือง ขั้นสีดำ ขั้นปฐพี และขั้นเวหา!

ผู้ที่สามารถหลอมไฟสิบเอ็ดสีออกมาได้ก็คืออาจารย์หลอมวิญญาณขั้นสี่เหลือง! ทว่าทั้งแดนร้างไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หลอมวิญญาณขั้นสี่เหลืองคนใด เมื่อเดินออกไปข้างนอกล้วนสยบผู้คนได้แปดทิศ

สูงกว่าขั้นสี่เหลืองก็คืออาจารย์หลอมวิญญาณขั้นสีดำที่ยังมีจำนวนน้อยลงไปอีก ไม่ว่าในตระกูลอาจารย์หลอมวิญญาณตระกูลใด

ที่มีอาจารย์หลอมวิญญาณชั้นสี่ดำจะถือว่าเป็นจุดสูงสุดแล้ว ถือเป็นคนในลำดับขั้นของผู้อาวุโสใหญ่หรือไม่ก็เป็นรากฐานของตระกูลหนึ่ง เพราะหากคิดจะอยู่ในชั้นสี่ดำก็ต้องหลอมไฟออกมาให้ได้สิบห้าสิ!

ส่วนชั้นปฐพี...นั่นคือการดำรงอยู่ระดับตำนาน ตลอดทั้งแผ่นดิน แดนร้างมีอาจารย์หลอมวิญญาณชั้นปฐพีอยู่แค่สามคนเท่านั้น และ ฤๅณแจสำคัญในการกลายเป็นชั้นปฐพีก็คือ...ไฟสิบแปดสี!

เหนือชั้นปฐพีขึ้นไปยังมีอีกระดับหนึ่ง นั่นคืออาจารย์หลอมวิญญาณชั้นเวหา ทว่าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ในแดนร้างยังไม่เคยปรากฏ อาจารย์หลอมวิญญาณชั้นเวหามาก่อน เป็นเพียงระดับที่กำหนดโดย หลักการเท่านั้น ดังนั้นจึงมีคำเล่าลือบอกต่อกันมาว่าหากคิดจะเป็นชั้นเวหาจำเป็นต้องหลอมไฟออกมาให้ได้...ยี่สิบเอ็ดสี!

บทที่ 566

หลอมวิญญาณก็คือหลอมพลังจิต!

"หลอมวิญญาณก็คือหลอมพลังจิต..." ไปเสียวณพิมพ่าเสียงแผ่ว
มองแผ่นกระดูกในมือ ในใจเขามีอาจสงบลงได้ โดยเฉพาะคำบรรยาย
ในแผ่นกระดูกซึ่งบอกไว้ว่าไฟหลากสีทั้งหมดที่อยู่ในแดนร้างล้วนเกิดขึ้น
จากการหลอมของอาจารย์หลอมวิญญาณ นี่ทำให้หัวใจของไปเสียวณ
เต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง

จากการค้นคว้าศึกษาของคนแต่ละรุ่นในแดนร้างจึงมีการสร้างตำรับ
หลอมไฟหนึ่งสีไปจนถึงไฟสิบสีขึ้นมานานแล้ว อีกทั้งตำรับหลอมไฟนี้
ยังไม่ได้มีเพียงอย่างเดียว แต่มีมากมายหลายตำรับ

ในแดนร้าง ตำรับของการหลอมไฟหนึ่งสีไปจนถึงไฟสิบสีไม่ได้
เป็นความลับสุดยอดอะไร แม้จะไม่ใช่อาจารย์หลอมวิญญาณทุกคน
ที่ได้ครอบครอง ทว่าใครก็ตามที่เกิดในตระกูลอาจารย์หลอมวิญญาณ
ก็ล้วนมีบันทึกเก็บไว้

มีเพียงตำรับหลอมไฟสิบห้าสีเท่านั้นถึงจะเป็นความลับสุดยอด
ซึ่งแม้แต่ตระกูลระดับกลางบางตระกูลก็ยังไม่ มีเพียงตระกูลอาจารย์
หลอมวิญญาณตระกูลใหญ่ๆ บางส่วน หรือไม่ก็กลุ่มอำนาจใหญ่ๆ

เท่านั้นถึงจะมี

ส่วนดำรับหลอมไฟสิบหกสีก็ยังเป็นยอดของยอดแห่งความลับ...

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ทั้งหมดนี้ก็ล้วนแสดงให้เห็นว่าในด้านการหลอมพลังจิตนั้น แดนร้างนำหน้าแผ่นดินใหญ่ทางเทียบไปก้าวใหญ่ เรียกได้ว่าอยู่กันคนละระดับชั้นเลยทีเดียว

แม้ในแผ่นกระดูกนี้จะระบุไว้ว่าไฟหลกสีไม่ได้หมายความว่าจะทำให้หลอมพลังจิตสำเร็จ ยิ่งเป็นการหลอมพลังจิตระดับสูง โอกาสล้มเหลวก็ยิ่งมาก จุดนี้เป็นเช่นเดียวกับการหลอมพลังจิตของแผ่นดินใหญ่ทางเทียบที่หลังจากล้มเหลววัตถุดิบจะสูญสลายไปเอง แต่ไปเสียวูฉุนก็ยังรู้ลึกกว่าที่นี้ต่างหากถึงจะเป็นต้นกำเนิดของการหลอมพลังจิตที่แท้จริง!

เมื่อคิดว่าอยู่ที่นี้ตนสามารถหลอมไฟออกมาได้หลายสี อีกทั้งยังใช้สีมาแบ่งระดับชั้นการเป็นอาจารย์หลอมวิญญาณ ลมหายใจของไปเสียวูฉุนก็ยิ่งเปลี่ยนมาถึกระชั้น

"หากข้ามีดำรับหลอมไฟหลกสีหลายดำรับละก็..." ไปเสียวูฉุนรู้ดีว่าข้อได้เปรียบของตัวเองอยู่ตรงไหน เขามีหม้อกระดองเต่า สำหรับคนอื่นแล้วการหลอมไฟสิบสีสีไม่"ได้หมายความว่าหลอมพลังจิตสิบสีครั้งให้อาวุธได้สำเร็จ แต่สำหรับไปเสียวูฉุน ขอเพียงมีไฟก็ต้องสำเร็จแน่นอน!

ทั้งหมดนี้ทำให้จิตใจเขาสั่นไหว ตื่นเต้นอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

เวลาเดียวกันนั้น ในแผ่นกระดูกนั้นนอกจากจะบันทึกลำดับชั้นของอาจารย์หลอมวิญญาณไว้แล้ว ยังให้นิยามคำว่าดวงวิญญาณเอาไว้ด้วย ดวงวิญญาณที่ว่านี้ก็คือโอสถวิญญาณ นี่คือวัตถุที่อาจารย์ฝึกวิญญาณแดนร้างใช้ในการฝึกตน ไม่ต่างจากศิลาวิเศษ และในแดนร้างนี้โอสถวิญญาณก็ถือเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนอย่างหนึ่ง

การทำโอสถวิญญาณนั้นไม่ยาก ขอเพียงหยดชะงักกลางคัน

ขณะหลอมไฟหลากสี ไม่ให้มันเป็นไฟได้สำเร็จ เთანี้ก็จะสร้าง
ไอสทวิญญูณออกมาได้แล้ว!

ไอสทวิญญูณที่ต่ำกว่าไฟสิบสีลงไปล้วนเป็นระดับล่าง จาก
จำนวนสีของไฟที่ต่างกันก็จะแบ่งชั้นไม่เหมือนกันด้วย ยกตัวอย่างเช่น
ไอสทวิญญูณที่เกิดจากไฟหนึ่งสีก็คือไอสทวิญญูณระดับล่าง
หนึ่งส่วน ส่วนไอสทวิญญูณที่เกิดจากไฟสิบสีก็คือไอสทวิญญูณระดับ
ล่างสิบส่วน

ต้องเป็นไอสทวิญญูณจากไฟสิบเอ็ดสีถึงจะเรียกว่าเป็นไอสท
วิญญูณระดับกลาง มูลค่าของไอสทวิญญูณระดับกลางนี้ไม่ธรรมดา
แต่ก็หมายความว่า มีเพียงอาจารย์หลอมวิญญูณชั้นสี่เหลือเอนเท่านั้น
ที่จะหลอมออกมาได้

ส่วนไอสทวิญญูณระดับสูงมีน้อยยิ่งนัก เพราะดวงวิญญูณนี้
จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีไฟสิบห้าสีเท่านั้น

ในตำนานเล่ากันว่ายังมีไอสทวิญญูณอีกประเภทหนึ่งถูกเรียกว่า
ยอดไอสทวิญญูณ แต่ก็เป็เพียงคำเล่าลือเท่านั้น เพราะยอดไอสท
วิญญูณนี้จำเป็นต้องใช้ไฟยี่สิบเอ็ดสีถึงจะสร้างออกมาได้!

ทั้งหมดนี้ก็คือสาเหตุที่ทำให้อาจารย์หลอมวิญญูณผงาดขึ้นมาได้
ในแดนร้าง!

สำหรับคนนอก พวกเขาสามารถหลอมไอสทวิญญูณที่ใช้สำหรับ
การฝึกบำเพ็ญเพียร สามารถเพิ่มลายเส้นสีเงินให้การหลอมพลังจิต
จนกลายมาเป็นอาวุธวิเศษ

สำหรับคนใน อาจารย์หลอมวิญญูณยังได้รับอภิสิทธิ์และ
สิ่งแวดลอมที่ดีเป็นพิเศษ หากไม่ใช่อาจารย์หลอมวิญญูณจะไม่มีทาง
ทำสิ่งหนึ่งได้ นั่นก็คือการหลอมวิญญูณให้เป็นวิญญูณทาส พวกเขา
สามารถบงการผีร้ายจำนวนมากให้มาเป็นทาสของตนซึ่งสามารถนำ

ไปไหนมาไหนด้วยได้ เวลาต่อสู้ก็มักจะเอาวิญญาณทาสออกมาใช้เป็นจำนวนมาก ไม่เพียงแต่สามารถใช้สังหารศัตรู ยังสามารถนำวิญญาณทาสมาหลอมเป็นไอศถวิญญานและไฟหลากสีได้อีกด้วย...

อาจกล่าวได้ว่าอาจารย์หลอมวิญญาน...ก็คือบุคคลหนึ่งที่เชี่ยวชาญรอบด้าน ไปเสียจนอ่านเนื้อความในแผ่นกระดูกนี้จบ ในสมองของเขาก็เกิดความประทับใจอย่างรุนแรงทันที

"ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรที่...อาจารย์หลอมวิญญานทำไม่ได้!" ไปเสียจนอดคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่ตนได้เห็นหลังจากหลอมพลังจิตในสถานที่ประลองไม่ได้ และเมื่อนึกถึงความเก่งกาจมากความสามารถของอาจารย์หลอมวิญญานอีกครั้ง เขาก็รู้สึกจริงๆ ว่า...อาจารย์หลอมวิญญานไม่เพียงแต่เป็นผู้สูงศักดิ์ของแดนร้างเท่านั้น ยังเป็นเหมือน...บุตรแท้ๆ ของฟ้าดินแห่งนี้ด้วย!

"ข้าจะเป็นอาจารย์หลอมวิญญาน!!" นัยน์ตาของไปเสียจนเผยความกระตือรือร้นอย่างบ้าคลั่ง เขากำแผ่นกระดูกที่อยู่ในมือแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้รับกัมหนาลงค้นหาในถุงเก็บของของไปเฮ้าต่อไป ทว่าหาอยู่นานมากไปเสียจนก็ค้นพบด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อยว่า ในถุงเก็บของของไปเฮ้าไม่ได้มีตำรับหลอมไฟหลากสีอย่างที่อธิบายไว้บนแผ่นกระดูก

"ไปเฮ้าผู้นี้มีพลังบำเพ็ญอ่อนด้อยเกินไป ตำแหน่งของเขาในตระกูลก็คงต่ำมากด้วยกระมัง ถึงได้ไม่มีตำรับหลอมไฟหลากสี..." ไปเสียจนรู้สึกลัดกลุ้มเล็กน้อย เหลือบมองไปทางเนินดินหนึ่งครั้ง ก่อนจะเดินขึ้นหน้าแล้วยกมือขวาขึ้นโบกหนึ่งที่ ทันใดนั้นบนต้นไม้ใหญ่ข้างเนินศพก็มีตัวอักษรสลักทิ้งเอาไว้

'หลุมศพไปเฮ้า'

ทำทุกอย่างนี้เสร็จไปเสียฉุนก็ประสานมือคารวะหลุมศพ
หนึ่งครั้งแล้วจึงหมุนกายขยับร่างไปจากที่แห่งนี้ แม้เรื่องของอาจารย์
หลอมวิญญาณจะทำให้เขาใจสั่น แต่เขาก็เข้าใจว่าสิ่งที่สำคัญที่สุด
สำหรับตนในตอนนี้เป็นต้องรู้ให้ได้ว่าจุดที่ตนอยู่ในเวลานี้ห่างจาก
กำแพงเมืองเท่าไร

"คงต้องแปลงโฉมสักหน่อยจึงจะดีที่สุด" ไปเสียฉุนครุ่นคิด
ก่อนจะหยิบเอาหน้ากากขึ้นมาสวมบนใบหน้า ขณะกำลังแปลงโฉม
ในสมองเขาก็มีลักษณะของไป่เฮ้าก่อนตายลอยขึ้นมา ไม่นานใบหน้า
ของหน้ากากก็กลายมาเป็นใบหน้าของไป่เฮ้า

"ใช้ตัวตนของไป่เฮ้าไปชั่วคราวก่อนก็แล้วกัน" ไปเสียฉุน
เพิ่มความเร็วห้อยตะขิงจากไป่ไกล

"แต่ว่าหน้ากากนี้ก็มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง..." ขณะเคลื่อนที่ไป
ข้างหน้า ไปเสียฉุนก็ขมวดคิ้วเป็นปม เขารู้ว่าเดิมทีหน้ากากนี้มาจาก
แดนร้าง และในแดนร้างแห่งนี้ก็มีชั่วอำนาจน่าครั่นคร้ามหนึ่งซึ่งสามารถ
ตามหาตนเจอผ่านหน้ากากนี้

"หากเจอเข้าด้วยการตามหน้ากากนี้มานั้นหมายความว่า
บนหน้ากากนี้มีตราประทับหนึ่งที่ชำมองไม่เห็น ตราประทับนี้เป็นของ
พวกเขา ดังนั้นพวกเขาถึงจะทำเช่นนั้นได้" ไปเสียฉุนใคร่ครวญ แม้ว่า
ดูเหมือนกลุ่มอำนาจนั้นจะไม่มีเจตนาเป็นศัตรูกับตนเท่าใดนัก แต่
ไปเสียฉุนก็ไม่กล้าเดิมพัน ผ่านไปพักใหญ่ดวงตาทั้งคู่ของเขาก็
เปล่งประกายวาว นึกถึงตอนอยู่ในสถานที่ประลอง ภาพเหตุการณ์
หลังจากที่ตนหลอมพลังจิตให้ไป่ไม้นั้นครบสิบเอ็ดครั้งแล้วสภาพ
ของไป่ไม้เปลี่ยนแปลงไป ตราประทับทั้งหมดก็ถูกลบเลือน เกิดเป็น
การยอมรับเจ้าของคนใหม่ ไปเสียฉุนจึงทำท่าครุ่นคิดอีกครั้ง

"เป็นวิธีที่ดีทีเดียว!" ไปเสียฉุนตัดสินใจได้แล้วจึงเร่งความเร็วขึ้น

พุ่งทะยานไปยังริมชายป่าเบื้องหน้าตามแผนที่บนแผ่นกระดูกอย่าง
เร่งรีบ

และขณะที่ไปเสียวุ่นจนจากไปได้ไม่นาน พื้นที่ที่เขาอยู่ก่อนหน้านี้
นอกหลุมศพเวลานี้ได้มีคว้นสีเทาผุดออกมาเป็นระลอก พริบตาเดียว
คว้นนี้ก็ปกคลุมไปสี่ทิศ

ไม่นานหมอกควันที่แผ่ขยายออกไปก็ยิ่งเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ
เวลาเดียวกันนั้นก็มีเสียงเหมือนผีเท้าที่เหยียบใบไม้กรอบจนแหลก
ละเอียดยดดังออกมาจากในกลุ่มหมอกควัน

พอจะมองเห็นได้รางๆ ว่าในกลุ่มหมอกควันมีเงาร่างหนึ่งกำลัง
เดินมาข้างหน้าช้าๆ เมื่อมาถึงข้างหลุมศพของไปเฮ้าถึงได้หยุดเดิน

ร่างนั้นคือชายชราสวมชุดคลุมยาวสีเทาผู้หนึ่ง ใบหน้าของเขา
ไร้อารมณ์ หากไปเสียวุ่นอยู่ที่นี่จะต้องจำได้ในปราดเดียวว่าคนผู้นี้
ก็คือ...คนเฝ้าสุสาน!

ยามนี้ผู้เฒ่ากำลังมองเนินดินเงียบๆ ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้เงยหน้า
ขึ้นมองทิศทางที่ไปเสียวุ่นจากไป เน้นนานถึงได้ถอนสายตากลับคืนมา
ก่อนที่จะจะหมุนกายกลับเข้าไปในกลุ่มหมอกควันแล้วค่อยๆ จาก
ไปไกลอีกครั้ง

ขณะที่ไปเสียวุ่นกำลังห่อตะบึงอยู่ในผืนป่าและขยับเข้าไปใกล้
ริมเขตของพื้นที่แห่งนี้มากขึ้นเรื่อยๆ บนภูเขาหัวโล้นนอกชายป่า โจวอิชิง
เองก็กำลังเดินออกมาจากถ้ำเช่นกัน

บัดนี้สีหน้าเขาดีขึ้นกว่าเดิมไม่น้อย ประกายแสงในดวงตาก็
สว่างไสวกว่าก่อนหน้านี้มากนัก แม้ว่าจะไม่ได้ฟื้นตัวกลับมาเป็นปกติ
เต็มที่ อย่างน้อยก็ดีขึ้นแล้วเจ็ดแปดส่วน เพียงแต่ยามใดที่นึกถึงความ
เสียหายที่ตนได้รับในเขาวงกต โจวอิชิงก็หงุดหงิดจนต้องขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน

"ต้องโทษเข้าไปเสียจนนั่นคนเดียวเลย! คนผู้นี้ถึงแม้ตายไปก็ไม่น่าเสียดาย!" โจวอี้ซิงแค้นเสียงเย็นหนึ่งครั้ง หลังจากมองไปรอบด้านก็เริ่มจัดวางค่ายกลใหม่อีกครั้ง

เขาเองก็ถูกนำส่งมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อสองเดือนก่อน เนื่องจากตอนอยู่ในเขาวงกตเขาบาดเจ็บไม่น้อย ตอนอยู่ในสถานที่ประลองก็ไม่ได้ฟื้นตัว แต่เมื่อมาถึงที่แห่งนี้เขาก็โชคดีได้เจอกับอาจารย์ฝิกวิญญูณชั้นสร้างฐานหลายคนผ่านทางมาจึงใช้กำลังที่เหลืออยู่ลงมือสังหารอาจารย์ฝิกวิญญูณชั้นสร้างฐานเหล่านั้น ก่อนจะใช้เคล็ดวิชากลืนกินเลือดเนื้อและพลังบำเพ็ญของพวกเขา ทำให้อาการบาดเจ็บดีขึ้นมาบ้างเล็กน้อย แต่เขาก็รู้ว่าแม้ตนจะเป็นอาจารย์หลอมวิญญูณ ทว่าพื้นที่แห่งนี้ไม่ใช่ถิ่นของตระกูลตัวเอง ทั้งยังอยู่ห่างกันไกลลิบลิบ มาอยู่ต่างที่ต่างถิ่นเช่นนี้ ต่อให้เป็นเขาก็ยังมีความเสี่ยงอยู่ดี

ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รีบร้อนจากไป แต่สร้างผนึกไว้ที่อย่างแน่นหนาเพื่อเตรียมไว้รักษาอาการบาดเจ็บ ตลอดสองเดือนที่ผ่านมากลับมีอาจารย์ฝิกวิญญูณบุกเข้ามาในเขตหวงห้ามนี้โดยบังเอิญ สุดท้ายก็กลายมาเป็นวัตถุติบในการรักษาบาดแผลให้กับเขา

หากข้าเดาไม่ผิด ป่านี้น่าจะเป็นป่าลวงวิญญูณ...หากวิเคราะห์จากข้อนี้ ที่นี้อยู่ห่างไกลจากตระกูลของข้ายิ่งนัก... โจวอี้ซิงขมวดคิ้วถอนหายใจเบาๆ หนึ่งครั้ง

สถานที่แห่งนี้น่าจะอยู่ในเขตอำนาจของจี้กู่ย๋อฮ่ง...จี้กู่ย๋อฮ่งคือหนึ่งในสี่ราชาสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนร้าง ตัวเขามีพลังบำเพ็ญขั้นกึ่งเทพเจ้า มีชาวสวรรค์ได้อาณัติห้าคน...หากข้าคิดจะจากไปจะอย่างไรก็ควรไปที่นครแห่งอ่องสั๊กหน้อย ต้องใช้ค่ายกลนำส่งของที่นี่จนถึงจะได้ ขณะที่โจวอี้ซิงครุ่นคิดเขาก็วางค่ายกลไปรอบๆ เขาหัวลั่นแห่งนี้อีกครั้ง

นอกปาลวงวิญญาณนี้น่าจะมีอาจารย์ฝึกวิญญาณสำเร็จไปมาไม่น้อย หากได้กินอีกสักหน่อย พลังบำเพ็ญของข้าก็น่าจะฟื้นคืนมาอย่างเต็มที่ ถึงเวลานั้นค่อยไปที่เมืองจี้กู่ย โจวอี้ซิงตัดสินใจรีบรื้อยขณะที่กำลังจะกลับเข้าไปทำสมาธิในถ้ำต่อ สี่หน้าเขาพลันกระตุกขึ้นมา เมื่อเงยหน้ามองไปยังทิศทางของผืนป่าก็เห็นเงาร่างหนึ่งที่กำลังเหาะทะยานอย่างรวดเร็ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3KFWvuY>